

Сюзън
Елизабет
Филипс

ПО-КРОТКО, ЛЕЙДИ!

Превод
Стамен Стойчев

Издателство ИБИС
София

Кени Травълър беше ленив. Това обясняваше защо най-безсрамно заспа в клуб „Амбасадор“ на „Гранс Уърлд Еърлайнс“, помещаващ се на далаското летище „Форт Уърт“, вместо най-чинопочтено да посрещне полет 2193 на Британските авиолинии. Чист мързел от негова страна, плюс пълното нежелание да посреща въпросния полет.

Щеше още да си поспи, ала за нещастие, го събуди появата на двойка твърде шумни бизнесмени. Кени повдигна с неохота клепачи, протегна се лениво и няколко минути се прозява. Симпатична жена в сив костюм му се усмихна и той ѝ се усмихна в отговор. Погледна към часовника и установи, че е закъснял с половин час. Отново се прозина и се протегна.

– Извинете – обади се нерешително жената, – съжалявам, че ви притеснявам, но... лицето ви ми се струва толкова познато. Не сте ли...

– Да, госпожо, аз съм. – Той наклони стетсъна си и я дари с усмивка, макар че в ъгълчетата на устните му се спотайваше поредната прозявка. – Поласкан съм, че ме познахте извън арената на родеото. Не ми се случва често.

– Родео? – сконфузи се жената. – Извинете. Аз си помислих, че сте... Толкова много приличате на Кени Травълър, прочутия голфър.

– Голфър? Аз? О, не, госпожо. Аз съм твърде млад, за да се занимавам с пенсионерски игри като голфа. Обичам истинските спортове.

– Но...

– Родео. Ето това е истински спорт. Е, и футбол, разбира се, както и баскетбол. – Той се надигна бавно от стола и се изправи в целия си ръст от метър и осемдесет и осем. – Обаче, когато става дума за тенис, нещата са малко неопределени. Но голфът със сигурност не е занимание за един истински мъж.

Но „сивият костюм“ не беше вчерашен и мило се усмихна.

– Въпреки това много добре си спомням, че тази зима гледах по телевизията блестящата ви игра на финала за турнира „АТ&Т“ и „Буик Инвитейшънъл“ – настоя. – Кълна се, помислих, че Тайгър ще избухне в сълзи в последния ден на турнира в „Тори Пайнс“. – Усмивката ѝ помръкна. – Още не мога да повярвам, че комисар Бо...

– Ще ви бъда безкрайно благодарен, госпожо, ако не произнасяте пред мен името на този антихрист.

– Извинете. За колко време сте отстранен?

Кени погледна златния си ролекс.

– Предполагам, че ще зависи от това, колко бързо ще се добера до терминала на „Бритиш Еървейс“.

– Моля?

– Наистина ми беше приятно да си побъбря с вас, госпожо. – Той докосна вежливо периферията на стетъсна си и се насочи с ленива походка към изхода.

Едно от нещастните му бивши гаджета веднъж изтъкна, че за Кени тази походка се равнява на бягане с все сили. Но Кени никога не бе виждал смисъл да хаби енергия на друго място, освен на игрището за голф. Любимият му девиз беше: „Бавно и лесно“, въпреки че напоследък му беше все по-трудно да го следва.

Подмина решително стойката с вестници, без да удостои с поглед крещящите заглавия на таблоидите, охотно осведомяващи света за временното му отстраняване по заповед на Далас Фримонт Бодин, комисар на Професионалната голф асоциация (ПГА), в разгара на най-успешния сезон в историята на професионалния голф. А това на свой ред щеше да направи невъзможно участието му в турнира „Мастърс“, който започваше след две седмици.

– Здравсти, Кени.

Той кимна на някакъв тип с вид на бизнесмен, с онова възторжено изражение, което често се появяваше у хората, щом зърнеха почти прочутата му физиономия. Явно мъжът беше северняк, защото произнесе името му прекалено правилно, а не „Кини“, като всички нормални хора.

Кени ускори леко крачка, в случай че на бизнесмена му хрумне да се впусне в оживен коментар за триумфалния му последен кръг на голф турнира в Бей Хил през миналия месец. Жена с пишна коса и плътно прилепнали джинси му метна пре-

ценяващ поглед, но тя не приличаше на фен на голфа, затова Кени предположи, че навярно е впечатлена от забележителната му външност.

Друго бивше гадже бе заявило, че ако някога в Холивуд решат да снимат филм за живота на Кени, Пиърс Броснан е единствената звезда, при това достатъчно хубавичък, за да пресъздаде образа му върху екрана. Това бе взривило Кени. Не само защото го бе нарекла „хубавичък“, което донякъде би могъл да преглътне, но и заради кастинга ѝ. Тукати ѝ бе заявил, че ще позволи на Пиърс Броснан да го изиграе само ако първо помачкат дрехите му, отгърват го от превезтия му чуждестранен акцент и го тъпчат достатъчно дълго с пържено пилешко, за да добие приличен вид и да не мяза на някой, който ще бъде издухан от първия ураган, връхлетял от Западен Тексас. Но преди всичко трябваше да научат стария Пиърс да размахва стика за голф, както Бог е разпоредил.

Цялото това ходене го изморяваше.

Той се спря да почине пред количка с ядки и бонбони и си купи пликче с плодови желирани бонбони „Джели Бели“, като пусна в ход прословутия си чар, за да убеди симпатичната мексиканка да махне тези с вкус на банан. Макар че обичаше разнообразието, не понасяше банановите и тъй като за него беше голямо усилие да ги подбира сам, обикновено се опитваше да убеди някой друг да го свърши вместо него. Ако не успееше, просто ги изяждаше.

При терминала на „Бритиш Еървейс“ нямаше жива душа, затова Кени се облегна на една колона, изсипа в шепата си част от бонбоните в пликчето и я наклони към устата си. Докато ги дъвчеше замислено, той си фантазираше с каква наслада извива врата на Франческа Серитела Дей Бодин, знаменитата съпруга на Антихриста, изживяващ се като комисар на ПГА, една жена, която смяташе за свой приятел.

– Само ми направи тази мъничка услуга, Кени – бе заявила тя. – Ако през следващите две седмици вземеш под крилото си Ема, аз ти гарантирам, че ще убедя Дали да намали срока на наказанието ти. Ще пропуснеш „Мастърс“, но...

– И как смяташ да го постигнеш? – поинтересува се той.

– Никога не поставяй под въпрос умението ми да се справям с моя съпруг.

И той не го поставяше. Всички знаеха, че е достатъчно само

Франческа да го погледне и Дали Бодин се разтапяше, въпреки че бяха женени вече дванайсет години.

Приятните му фантазии бяха рязко прекъснати от пронизителен детски писък, последван от жизнерадостен глас с отчетлив британски акцент.

– Веднага пусни косата на сестра си, Реджи, или ще ти се разсърдя. И не е нужно да пициш така, Пени. Ако не го беше ухапала, той нямаше да те удари.

Кени се извърна и се ухили, когато видя една жена да зави-ва зад ъгъла заедно с две малки деца. Първото, което забележа, беше шапката ѝ – наперено сламено творение с подвита нагоре периферия, с грозд черешки по средата, весело подскачащи при всяка крачка. Беше облечена в пола от тънък зелен плат на шамповани рози и широка розова блуза в тон с равните семпли пантофки.

С едната си ръка стискаше дланта на малко момче, както и чанта с размерите на щата Монтана. С другата държеше ръката на нацупено момиченце, шарен чадър на цветя и ягодовочервена торба, издута от вестници, книги и още един пъстроцветен чадър. Изпод периферията се подаваха разрошени светлокестеняви къдрици, а гримът ѝ – ако изобщо е имало такъв – беше отдавна изтрит.

Което беше за добро, реши Кени, защото дори и без червило, тя имаше най-сексапилната уста, която бе виждал. Беше широка, с пухкава долна устна, а горната бе извита в чувствена дъга. Въпреки фриволното ѝ облекло, брадичката ѝ бе решително издадена напред, което би ѝ придало строг вид, ако не бяха по детски закръглените бузи и деликатните скули. Носът ѝ беше тесен и малко дълъг, ала не прекалено, че да го накара да изгуби интерес, тъй като вървеше в комплект с невероятно огромни златистокафяви очи, оброчени от гъсти мигли.

Той мислено я преоблече в плътно прилепнала блуза и къса поличка, в допълнение с елегантни обувки на високи токчета, като за по-голям ефект добави фини черни чорапи. Никога през живота си не му се бе налагало да плаща за секс, но незначайно защо си помисли, че с радост би се разделил с няколко стотачки, ако тази хубавица някога реши да припечели нещо допълнително, за да плати за зъболекаря на хлапетата си.

В този миг, за негов пълен потрес, тя го огледа изпитателно от глава до пети.

– Господин Травълър?

Фантазиите бяха едно, а реалността нещо съвсем друго и докато местеше слисания си поглед от непознатата към шумните диванета, в стомаха му се зароди твърде неприятно и обезпокоително усещане. Фактът, че тя явно го очакваше, несъмнено сочеше, че това би могло да е единствено лейди Ема Уелс-Финч, жената, която Кени се бе съгласил да дундурка през следващите две седмици. Но Франческа не бе обелила нито дума за деца.

Той твърде късно осъзна, че бе кимнал в отговор, вместо тутакси да свърне към изхода, да скочи в кадилака си и по най-скоростния начин да се омете от далаското летище. Само дето не можеше да си го позволи, защото повече от всичко на света искаше да се върне на голф игрището.

– Великолепно! – засия тя насреща му и се втурна към него с развети поли, сподиряна от деца и чадъри. Вестниците и списанията заплющиха шумно, а къдриците ѝ с цвят на светъл карамел се люшнаха във всички посоки.

Само докато я гледаше, го налегна неимоверна умора.

Тя пусна ръката на момиченцето, сграбчи неговата и я разтърси енергично. За толкова дребна жена притежаваше невероятна сила.

– Радвам се да се запознаем, господин Травълър. – Черешките заподскачаха върху бодро килнатата ѝ сламена шапка. – Ема Уелс-Финч.

Малкото момче замахна назад с крак и преди Кени да се осъзнае и да се дръпне, го ритна здравата в пищяла.

– Не те харесвам!

Кени се втреничи свирепо в хлапето, размишлявайки дали да му зашие една яка плесница, или вместо това да награти с нея Франческа веднага след като без заобикалки ѝ изкаже мнението си за долните и подли изнудвачи.

Лейди Ема се извърна към малкия негодник, но вместо да го подреди, както заслужаваше, само се намръщи укоризнено.

– Реджи, скъпи, извади веднага пръста от носа си. Това е много грозно, не си ли съгласен? И се извини на господин Травълър.

Диването изтри пръста си в джинсите на Кени.

Кени тъкмо се канеше да разреши дилемата отпреди малко и да му зашие един зад врата, когато към тях притича запъхтяна и разтревожена жена.

– Ема, скъпа, благодаря ти, задето ги наглежда. Реджи, Пенелопи, слушахте ли госпожица Уелс-Финч?

– Те са истински ангелчета – отвърна лейди Ема с такава неподправена искреност, че Кени се задави с бонбона с вкус на кисела ябълка, спотайващ се в тъгълчето на устата му.

Лейди Ема услужливо започна да го тупа по гърба. За нещастие, го правеше със същата сила, с която разтърсваше ръце, и Кени съвсем чистосърдечно можеше да се закълне, че чу подозрително изпукване на едно-две ребра. Когато отново бе в състояние да си поеме дъх, малките създания от преизподнята бяха изчезнали заедно с майка си.

– Ами... – усмихна му се лейди Ема. – Ето ни и нас.

На Кени му се виеше свят, отчасти заради счупените ребра, но най-вече заради усилието да свърже цялото това аристократично британско излъчване с лице, което с пълен успех би могло да бъде осветявано от червени фенери.

Докато Кени се опитваше да се съвземе, Ема на свой ред го преценяваше. Като директорка на английското девическо училище „Сейнт Гъртруд“ през последните две години, където освен това беше и учителка, а също и ученичка от шестгодишна, тя бе свикнала да оценява хората от пръв поглед. Отне ѝ само минута да заключи, че този типичен американски каубой бе точно това, от което се нуждаеше – мъж, надарен повече с красива външност, отколкото с твърд характер.

Гъсти черни къдрици се подаваха изпод периферията на златистожълтия стетсън, който изглеждаше като пришит за главата му. Тъмносинята му тениска, с логото на „Кадилак“, подчертаваше внушителната гръд, а избелелите джинси обвиваха тесни бедра и стройни мускулести крака. От острия ѝ поглед не убягнаха и каубойските ботуши, ръчна изработка. Те изглеждаха доста износени, но надали бяха приближавали купчина с оборски тор. Мъжът имаше прав, добре изваян нос, мъжествени скули, красиво оформена уста и блестящи бели зъби. А пък очите му... С свят като на кръстоска между див зюмбюл и ливадни виолетки. Никак не беше честно един мъж да има такива очи.

Беглият ѝ оглед ѝ подсказа всичко, което ѝ бе необходимо да узнае за характера му. Тя съзря ленивост в небрежно отпуснатата му поза, високомерие в наклона на главата му и нещо непогрешимо порочно, проблясващо в тези теменуженосини очи изпод полуспуснатите клепачи.

Ема потисна с усилие обзелия я лек трепет.

– Е, в такъв случай да тръгваме, господин Травълър. Струва ми се, че малко закъсняхте, нали? Надявам се, че никому не е хрумнало да си присвои багажа ми.

Тя му подаде торбата, за да я поеме, но не улучи ръцете му и го удари в гърдите. Вестник „Таймс“ изхвъркна, ведно с биографията на Сам Хюстън¹, която тя четеше, и едно шоколадово блокче, от което бедрата ѝ най-малко се нуждаеха, но на чийто вкус Ема безкрайно се наслаждаваше.

Тя се наведе, за да ги събере, и точно в този момент Кени пристъпи напред. Периферията на сламената ѝ шапка се закачи в коляното му и отлетя от главата ѝ, присъединявайки се към впечатляващата купчина на пода.

Ема отметна непокорните си къдрици.

– Извинете.

Обикновено не беше толкова непохватна, но напоследък бе така разсеяна от връхлетелите я неприятности, че най-добрата ѝ приятелка Пенелопи Бригс ѝ бе заявила, че е заплашена от неминуемата опасност да се превърне в една от онези „заваяни мили дами“, толкова обичани от авторките на английските детективски романи.

Самата идея да се превърне в „заваяна мила дама“, когато едва бе навършила трийсет, я потискаше неимоверно, поради което Ема дори не си позволяваше да мисли за това. А и ако всичко се развиеше по план, повече нямаше да има за какво да се тревожи.

Той не ѝ помогна да събере вещите си, нито ѝ предложи да вземе торбата, но какво можеше да се очаква от мъж, толкова надарен физически от майката природа?

– Е, в такъв случай да тръгваме – повтори тя и показа в нужната посока със сгънатия си чадър.

Почти бе стигнала до края на терминала, когато осъзна, че той не я бе последвал. Извърна се, за да види какво не е наред.

Той се взираше втрънено в изгънатия чадър. Беше най-обикновен чадър и тя не можеше да си представи какво толкова хипнотизиращо намираще този мъж в него. Може би съобразяваше по-бавно, отколкото бе решила в началото.

– Вие... ъ... винаги ли сочите по този начин посоката? – попита той.

---

¹ Американски политик, първият президент на Тексас (1793–1863). – Б. пр.

Младата жена погледна недоумяващо към пъстроцветния чадър, опитвайки се да отгатне какво, за бога, имаше предвид този американец.

– Трябва да отидем да вземем багажа – обясни тя търпеливо, като за по-нагледно размаха дръжката напред.

– Зная.

– Ами в такъв случай?

Върху лицето му за миг се мярна объркано изражение.

– Няма значение.

Той се раздвижи, а тя се втурна напред. Ефирната ѝ пола се омота около краката ѝ, а немирен кичур коса се люшна към бузата. Навярно преди да слезе от самолета, трябваше да отдели няколко минути, за да се понагласи, но беше толкова заета да наглежда хлапетата, които седяха на седалките срещу нейната, че дори не се досети да го стори.

– Господин Травълър, струва ми се, че... – Ема осъзна, че говори на себе си.

Спря, обърна се и го видя да се блещи срещу витрината на магазин за сувенири. Тя зачака търпеливо, леко потропвайки с крак, да се присъедини към нея.

Той продължаваше да зяпа витрината.

– Нещо не е наред ли? – въздъхна Ема и се приближи към него.

– Какво да не е наред?

– Трябва да отидем да вземем багажа ми.

Мъжът вдигна глава.

– Мислех си, че не е зле да си купя нов ключодържател.

– Искате да го купите *сега*?

– Може би.

Той отстъпи с петнайсетина сантиметра вляво, за да огледа по-добре предлаганата стока.

– Господин Травълър, наистина смятам, че трябва да побързаме за багажа.

– Виждате ли, преди няколко години един приятел ми подари ключодържател „Гучи“. Но не ми се нравят особено вещи с чужди инициали.

– Подарили са ви ключодържател преди няколко *години*?

Тя си припомни, че веднъж бе слушала проповед как Господ щедро възнаграждавал, ощетени в една област, дарявайки ги с необикновени таланти в друга. Например недостатъчният мозък понякога се компенсирал с изключителна красота. Обля

я вълна на състрадание, примесена с чувство на облекчение. Тъпотата му може би щеше да облекчи неимоверно задачата ѝ през следващите две седмици.

– Много добре. Ще почакам.

Той продължи да изучава витрината.

Ръцете ѝ започнаха да я болят от препълнената торба и най-сетне се осмели да му я подаде отново.

– Имате ли нещо против да я подържите?

Кени огледа подозрително торбата.

– Изглежда ми доста тежка.

– Да. Тежка е.

Той кимна неопределено и отново насочи вниманието си към витрината.

Ема прехвърли торбата в другата си ръка.

– Бихте ли искали да ви помогна? – попита, когато повече не можеше да издържа.

– О, мога и сам да платя.

– Нямах предвид това. Бихте ли искали да ви помогна с избора?

– Виждате ли, тъкмо в това е цялата беда. Вечно позволявам на някой друг да ми избира ключодържателя.

Ема имаше чувството, че ръцете ѝ ще се откъснат от раменете.

– Господин Травълър, наистина вече трябва да вървим, не сте ли съгласен? Не е ли по-добре да оставите тази покупка за някой друг път?

– Предполагам, че бих могъл, но нищо чудно да нямам толкова добър избор.

Търпението ѝ окончателно се изчерпа.

– Много добре, тогава! Вземете онзи с каубоя.

– Наистина ли? Харесва ли ви?

Ема с усилие раздвижи челюстта си.

– Направо се *влюбих* в него.

– Така да бъде, ще взема каубоя. – С доволен вид Кени влезе в магазина, спря да се полюбува на комплекта кърпи за маса, след което отдели цяла вечност, за да побъбри с привлекателната млада жена зад щанда. Най-сетне се появи отново с малък пакет, който пхна в изтръпналите ѝ пръсти. – Ето, заповядайте.

– Какво е това?

Кени я изгледа раздражено.

– Ключодържателят. Казахте, че сте се влюбили в каубоя.

– Ключодържателят беше за вас!

– Хайде сега, защо ми е притрябвал ключодържател с каубой, когато в джоба си имам истински „Гучи“? – учуди се той, след което закричи надолу по коридора. Ема можеше да се закъльне, че го чу да си подсвирква „Владей, Британия“.

Двайсет минути по-късно двамата стояха на паркинга на аерогарата, а Ема се вираше със смаян потрес в колата му. Въпросното возило представляваше голям американски луксозен автомобил, последен модел „Кадилак Елдорадо“ в цвят на шампанско.

– Аз определено не мога да си позволя това.

Той отвори багажника с небрежно извъртане на китката.

– Моля?

Ема отлично управляваше финансите на „Сейнт Гъртруд“, но не и своите. Тъй като поддръжката на старите сгради беше доста скъпа, парите никога не достигаха и когато училището се нуждаеше от нов ксерокс или лабораторно оборудване, Ема бе придобила лошия навик да бърка в собствения си джоб. В резултат бюджетът ѝ беше в доста плачевно състояние.

И сега не успя да прикрие смущението си, а страните ѝ порозвяха от притеснение.

– Боя се, че е станала някаква грешка, господин Травълър – промърмори сконфузено. – Бюджетът ми е доста ограничен. Когато казах на Франческа, че бих могла да си позволя да плащам петдесет долара на ден, тя ме увери, че сумата напълно покрива услугите ви. Но едва ли ще е достатъчна за ползването на такава кола.

– Петдесет долара на ден?

Искаше ѝ се да вярва, че главата ѝ бумти от смяната на часовите пояси, но обикновено Ема отлично понасяше пътуването, затова подозираше, че главоболието ѝ се дължи на пълното безсилие. Общуването с този разкошен кретен беше по-трудно, отколкото с най-тъпите ѝ ученици. Не само че се движеше със скоростта на охлюв, но изглежда, не разбираше нито една нейна дума. Дори след недоразумението с ключодържателя ѝ бе нужна цяла вечност, за да го довлече до багажното отделение.

– Ситуацията е доста неудобна. Мислех, че Франческа се е договорила за всичко с вас. Вие очаквате повече от петдесет долара, нали?

Той вдигна и сложи в багажника двата ѝ куфара с изненадващата лекота, имайки предвид обстоятелството, че само преди минути се държеше така, сякаш куфарите всеки миг ще прекършат гръбнака му. Ема отново се зазяпа неволно в мускулестите рамене, опъващи тениската. Все пак, за да се сдобиеш с подобни мускули, е нужна немалка енергия, нали?

– Предполагам, че зависи от това, какво още, освен превода, трябва да покрият тези петдесет долара. – Той взе торбата ѝ и я метна до куфарите. Сетне огледа подозрително ръчната ѝ чанта. – Изненадан съм, че служителите на летището не са ви накарали да я дадете на багаж. Искате ли да сложа и нея в багажника?

– Не, благодаря. – Пулсиращата болка в главата ѝ се спусна от слепоочията надолу по врата. – Може би не е зле да се върнем в терминала и да обсъдим създалата се ситуация.

– Прекалено е далеч, за да се ходи пеша – промърмори той, скръсти ръце и се облегна на багажника.

Докато размишляваше доколко далеч може да стигне в своята откровеност, Ема зарея поглед към обления от слънцето паркинг и сърцето ѝ се сви от този огромен контраст с мрачните ѝ мисли.

– Преди да стана директорка на „Сейнт Гъртруд“, аз преподавах история и...

– Директорка?

– Да, аз...

– Наистина ли се представяте така на всички? Директорка?

– Това е длъжността ми.

Той изглеждаше искрено развеселен.

– За благопристойни люде, вие, британците, използвате доста цветисти титли за длъжностите си.

Ако на негово място беше друг американец, Ема просто щеше да се засмее на закачката, но нещо в маниерите му я караше да се държи сковано и превзето като Хелън Пруит, преподавателката по химия в „Сейнт Гъртруд“.

– И в качеството си на такава... – поде Ема и замълча, докато надутата фраза отекваше в ушите ѝ. Боже, тя дори *звучеше* като Хелън Пруит. – През последната година работя над статия за лейди Сара Торнтън, англичанка, която е пътешествала из Тексас през седемдесетте години на деветнайсети век. Тя също е възпитаничка на училището „Сейнт Гъртруд“. Статията ми е

почти готова, но преди да я завърша, трябва да посетя няколко библиотеки. И тъй като сега е пролетната ваканция, реших, че е най-подходящото време за едно пътуване. Франческа ви препоръча като прекрасен екскурзовод и ме увери, че петдесет долара на ден са достатъчни за услугите ви.

– Услуги?

– Като мой екскурзовод – повтори тя. – По-точно шофьор.

– Ъхъ. Е, радвам се да чуя, че имате предвид само това, защото, като казахте „услуги“, си помислих, че имате наум нещо друго, което петдесет долара едва ли ще покрият.

Той все още изглеждаше развеселен, въпреки че Ема не проумяваше защо.

– Шофирането няма да е малко. Освен Далас искам да посетя университетската библиотека на Тексас и...

– Шофиране? Значи, това е всичко, което желаете.

Е, не беше точно всичко, което желаше, но сега не беше време да споменава, че би искала от него да ѝ покаже порочната страна на тексаския живот.

– Това е доста голям щат.

– Не. Имах предвид, че не желаете други услуги.

– А вие какви други услуги предлагате?

Той се ухили.

– Ето какво ще ви кажа: ще започна с основния пакет, а по-късно ще договорим екстрите.

С ограничените ѝ финанси неясното бъдеще ѝ прозвуча доста притеснително.

– Аз винаги съм смятала, че е по-добре да сме наясно с нещата от самото начало, не сте ли съгласен?

– Засега сме достатъчно наясно. – Той отвори пасажерската врата и с любезен жест я покани да влезе. – Вие ми плащате петдесет долара на ден, за да ви бъда шофьор две седмици.

– Направила съм списък с местата, които бих искала да посетя.

– Не се и съмнявам. Внимавайте да не си защитете полата. – Кени захлопна вратата и заобиколи от другата страна. – Бихте могли да си спестите парите, ако си купите пътна карта и вземете кола под наем. – Затвори вратата и пхна ключа в стартера.

Разкошното купе на автомобила ухаеше на скъпа кожа и обрязът на херцог Бедингтън изникна неканен в главата ѝ. Ема побърза да го пропъди.

– Аз не умея да шофирам – призна тя.

– Всеки, който е навършил четиринайсет, умее да шофира – оповести спътникът ѝ, метна нехаен поглед през рамо и потегли към изхода. – Отдавна ли се познавате с Франческа? – подхвърли той и се включи в магистралата.

Ема откъсна с мъка взор от километража на кадилака, чиято стрелка според нея се придвижваше застрашително нагоре. Насили се да повярва, че уредът показва в километри, а не в мили¹.

– Запознахме се преди няколко години, когато продуцентската ѝ компания избра околностите на нашето училище – които, между другото, са доста живописни – да заснеме няколко интервюта с английски актьори за предаването ѝ „Франческа днес“. Двете си допаднахме и оттогава поддържаме редовна връзка. Възнамерявах да я посетя, докато съм тук, но тя и съпругът ѝ временно са се преместили във Флорида.

„Самолетите летят до Флорида“, помисли си Кени. Започваше да подозира, че Франческа отлично знае какъв трън в задника може да бъде лейди Ема и точно заради това му я бе натресла.

– Колкото до разходите ви... – Лейди Ема доби разтревожен вид, докато оглеждаше колата му. – Това е доста голям автомобил. Сигурно за бензин отива цяло състояние.

Върху челото ѝ се появи малка бръчка и тя задъвка замислено горната си устна. Искаше му се да не го прави. Беше дяволски неприятно. Тя го дразнеше безумно от мига, в който за пръв път си отвори устата, и той мислено се закле, че ако още веднъж му посочи нещо с проклетия си чадър, ще го строши в коляното си. Но като видя как се извиват тези влажни устенца, заради които всеки мъж охотно би се разделил с двеста долара за час, започна да се чуди как ще оцелее през следващите две седмици.

В леглото.

Идеята го осени внезапно и заседна в главата му. Кени се усмихна. Точно този начин на мислене го бе направил шампион на три континента. Най-добрият начин да не ѝ извие врата, бе колкото се може по-скоро да я отърве от дрехите ѝ. За предпочитане още през следващите два дни.

Да я свали толкова скоростно, определено беше предизвикателство, но Кени и без това нямаше какво друго да прави,

---

¹ Една миля е равна на 1,6 км. – Б. пр.

затова реши, че не е зле да се пробва. Замисли се за петдесетте долара на ден, които се предполагаше, че тя ще му плаща, сетне си припомни трите милиона долара хонорар, който бе получил през тази година от реклами, и мислено се ухили. За пръв път се усмихваше при мисълта за пари, откакто онзи мошеник, мениджърът му, го въвлече във финансов скандал, довел до временната му дисквалификация и отстраняване от голф турнира за професионалисти.

Ала усмивката му се смени с мрачна гримаса, щом си представи реакцията на Франческа, когато Ема ѝ е предложила да плаща петдесет долара за шофьор. И сигурно се е задавила от смях, когато е решила да премълчи тази пикантна подробност. Кени не спираше да се удивява на факта, че един безчувствен негодник, с камък вместо сърце и стоманени очи, като Дали Бодин не е способен да се справи със съпругата си. Единствената жена, която някога се бе разпореждала с живота на Кени, беше откачената му майка. Тя едва не бе разрушила живота му и го бе научила на уроци, които той никога нямаше да забрави. Оттогава не бе позволявал на никоя жена да му се качи на главата.

Стрелна косо с поглед лейди Ема с карамелените ѝ къдрици, бебешки бузи, повехнали рози и подскачащи черешки. През целия си живот на зрял мъж бе манипулирал жените и никога не бе позволил на нито една от тях да забрави къде ѝ е мястото.

В леглото. Точно под него.

— **Т**ова не е хотел. Ема беше задрямала, но сега бе напълно будна. През прозорците на кадилака видя, че бяха влезли в малък двор в богат жилищен комплекс.

Нямаше намерение да заспива, още повече че толкова дълго бе чакала да види Тексас, но Кени бе подминал с пренебрежение всичките ѝ любезни намеци за безразсъдната скорост, с която летяха по шосето, и в крайна сметка страхът я бе принудил да затвори очи. За останалото се погрижи организъмът ѝ, измъчен от часовата разлика.

У дома младата жена избягваше колите, доколкото бе въз-

можно, и предпочиташе да ходи пеша или да кара велосипед, за радост на учениците ѝ. Но тя беше само на десет, когато попадна в ужасна катастрофа, в която загина баща ѝ. Въпреки че самата тя се отърва само със счупена ръка, оттогава колите я ужасяваха. Срамуваше се от фобията си не само заради неудобството, което ѝ причиняваше, но и защото ненавиждаше тази проява на слабост у себе си.

– Тъй като, изглежда, искате да спестите пари – обясни Кени, – си помислих, че може би ще предпочетете да отседнете тук, вместо в хотел.

Затвореният жилищен комплекс се състоеше от скъпи наглед мезонети, които американците наричаха градски къщи. Всички бяха с хоросанова замазка и покриви със заоблени зелени керемиди. Навсякъде цъфтяха цветя и един градинар подрязваше кичестата бугенвилия, растяща покрай малката стена, отделяща единия имот от другия.

– Но това ми прилича на частно владение – запротестира Ема, когато той зави по алеята за коли.

– Собственост е на мой приятел – поясни Кени, натисна един бутон и вратата на гаража се отвори. – В момента е извън града. Можете да се настаните в стаята до моята.

– До вашата? И вие ли сте отседнали тук?

– Не ви ли го казах току-що?

– Но...

– Но ако не искате безплатна квартира, ваша воля. – Кени понечи да даде на заден ход. – Разбира се, това би могло да ви спести сто долара на нощ, но ако толкова желаете, ще ви откарам в най-близкия хотел. – Той завъртя ключа и колата започна да излиза на заден.

– Не! Не зная. Не съм сигурна...

Той спря колата, излязла едва наполовина от гаража, и я изгледа търпеливо.

Ема не бе свикнала да проявява нерешителност, особено когато сама не разбираше поради каква причина възразява. Нямаше значение дали и той живее тук. Нима не беше предприела това пътуване с твърдото намерение да изгуби доброто си име? При тази мисъл стомахът ѝ се присви болезнено, но тя бе взела решение и нямаше да предаде каузата на „Сейнт Гъртруд“.

– Е, решихте ли вече?

– Да. Сигурна съм, че така ще е най-добре.

Той отново вкара колата в гаража.

– Във вътрешния двор има наистина много приятна гореща вана.

– Гореща вана?

– Нямате ли такива в Англия?

– Да, но...

Кени спря колата и слезе. Ема го последва. В единия край на гаража имаше подредени няколко кашона и в нишата бе обособено нещо като винена изба. През стъклените врати тя видя, че е добре заредена.

Той се отправи към вратата, водеща в къщата, но гостенката го спря.

– Господин Травълър?

Кени се обърна.

– Ами куфарите ми?

Кени въздъхна уморено, като човек, чието търпение е подложено на тежко изпитание, но отключи багажника и надникна вътре.

– Знаете ли, разнасянето на подобни тежести е много вредно за човек с болки в гърба.

– Имате болки в гърба?

– *Засега* нямам и възнамерявам и занапред да остане така.

Ема потисна усмивката си. Той беше вбесяващ, но доста забавен. И за да му даде един хубав урок, тя се отправи с маршова крачка към багажника и сама извади тежките куфари.

– *Аз ще* ги внеса.

Но вместо да се засрами, недодяланият глупак се подсмихна доволно.

– А аз ще ви придържам вратата.

Младата жена въздъхна раздражено и повлече куфарите навътре към къщата. Двамата се озоваха в малка кухня с варовиков под, гранитни плотове и шкафове с вратички от гравирано стъкло. Късното следобедно слънце проникваше през таванския прозорец, осветявайки супермодерно кухненско оборудване.

– Много е красиво – възхити се англичанката. Остави куфарите на пода, прекоси кухнята и пристъпи в дневната, обзаведена с мебели в бяло, синьо и различни оттенъци на зеленото. Няколко растения с огромни листа се извисяваха близо до стъклените врати, от които се излизаше в неголям, закътан вътрешен двор, заобиколен от дървена ограда с ви-

еща се лоза. В далечния край се виждаше просторна осмоъгълна гореща вана.

Кени метна стетсъна си върху облегалката на най-близкия стол, захвърли ключовете върху етажерка от бронз и стъкло и натисна бутона на лъскавия автоматичен секретар на телефона. Провлачен женски глас изпълни стаята.

– Кени, Тори е. Кучи сине, обади ми се веднага щом се прибереш или, кълна се в Бога, ще звънна на Антихриста и ще те изтропам, че преследваш непълнолетни католички. И в случай че си забравил, твоите пинги са заключени в багажника на бе-емвето ми, в комплект с Голямата Берта, с която спечели „Колониал“. Не се шегувам, Кени, ще ги счупя до един, ако не ми се обадиш до три следобед.

Той се прозя широко. Ема погледна крадешком елегантния часовник върху камината. Стрелките му показваха четири часа.

– Звучи доста ядосана.

– Тори? Тя просто така си говори.

– Това съпругата ви ли е? – не сдържа любопитството си Ема.

– Никога не съм се женил.

– Аха – промърмори тя и зачака.

Той рухна върху дивана с такъв вид, сякаш току-що бе пробягал маратон.

– Навярно годеница? Или приятелка?

– Тори е сестра ми. За нещастие.

Противно на желанието си, тя изпитваше все по-силен интерес към този великолепен ленив тексасец.

– Не разбрах какво точно имаше предвид. Голямата Берта? Пинки?

– Пинги. Стикове за голф.

– О, значи, сте голфър. Това обяснява познанството ви с Франческа. Неколцина от нашите преподаватели също играят голф.

– Нима?

– Аз предпочитам да карам велосипед, за да поддържам формата си.

– Тъхъ.

– Аз съм гореща привърженичка на ежедневните физически упражнения.

– А аз съм горещ привърженик на студената бира. Искате ли една?

– Не, благодаря. Аз... – Ема навреме се спря. – Да, всъщност обожавам бира.

– Чудесно – кимна Кени и се надигна от дивана. – Можете да се настаните в спалнята в края на коридора на горния етаж. Ще ви чакам във ваната с две изстудени бутилки веднага след като си свалите дрехите.

И преди тя да успее да отговори, Кени изчезна. Младата жена се намръщи. За човек, който се придвижваше по-бавно от костенурка, той за кратко време покриваше голяма територия.

Кени се облегна удобно в горещата вана, разположена на сянка в малкия вътрешен двор. Беше последен модел и въпреки названието си, бе снабдена с охлаждаща система, която поддържаше водата хладна през горещото тексаско лято. Обаче сега, в късния следобед, когато живакът показваше двайсетина градуса, беше много приятно да се потопиш в топлата вода.

Той бе поръчал да инсталират ваната веднага след като купи това място, един от трите имота, които притежаваше, включително ранчото в покрайнините на Уайнет, Тексас, и плажна къща в Хилтън Хед, която, за съжаление, току-що бе обявил за продажба, за да се измъкне от неприятностите със закона и финансовата каша, в която го бе накарал бившият му мениджър Хауард Слатъри, с прозвището Хлъзгавия.

Чу звъна на телефона, но предпочете да го пренебрегне, тъй като несъмнено отново се обаждаше Тори. Докато придвижваше коляното си по-близо към крапа на ваната, Кени се замисли над факта, че лейди Ема не знаеше кой е той. Би трябвало това да нарани самолюбието му, но младият мъж се радваше, че не се е оказал в компанията на някой, който ще започне да нищи подробностите от скандала.

Вратата, водеща към къщата, се отвори и лейди Ема се появи. Той се ухили. Беше облечена от главата до петите, плюс поредната сламена шапка, слънчеви очила и тънък розов халат, щедро осеян с бели цветя. Явно лейди Ема беше гореща привърженичка на цветята.

Кени отпи от бирата, сетне наклони гърлото на бутилката към нея.

– Гола ли сте под това?

Златистокафявите очи заблестяха в безброй оттенъци на изумлението.

– Разбира се, че не.

– Моят приятел има твърди правила и едно от тях е, че не можете да влезете облечена във ваната.

Очите ѝ проблеснаха развеселено.

– Не е нужно приятелят ви да узнава за това, нали? – Изведнъж пръстите ѝ върху колана застинаха. – А вие гол ли сте?

Кени отпи още една глътка и я изгледа невинно.

– Виждате ли, това е едно от онези неща, за които една американска лейди никога не пита, тъй като се подразбират от само себе си.

Тя се поколеба, после развърза колана и остави халата да се скупчи върху плочките.

Кени едва не се задави. Право там, в бълбукащата вода, една определена част от тялото му тутакси оживя и щръкна.

И не беше заради банския ѝ костюм – бял и доста скромнен цял бански, отпред с преплетени ирисови стъбла. Не, всичко беше заради тялото, което обгръщаше. Тази лейди определено не се втурваше към банята, след като добре е похапнала, за да пъхне пръст в гърлото си, какъвто навик имаха някои от бившите му гаджета. Лейди Ема притежаваше тяло на истинска жена с чувствени извивки на бедрата и възхитителни гърди. Когато един мъж е в леглото с нея, нямаше да му се налага да проверява дали всичко си е на място.

Кожата ѝ беше безупречна и млечнобяла. Краката ѝ бяха малко къси, но стройни и изящно оформени. И гладко избръснати. Кени се изпълни с облекчение, когато ги видя, защото човек никога не можеше да бъде сигурен с тези чужденки. Преди три години бе преживял неприятна изненада с една прочута френска актриса.

Въпреки закръгленостите на нужните места, той забеляза, че всичко в лейди Ема бе стегнато и твърдо. И въпреки че не се занимаваше активно със спорт, единствените части, които се полюшваха, бяха точно тези, на които им се полагаше. Явно велосипедът бе свършил отлична работа.

Тя си бе сложила червило, но в нежнорозов оттенък, а не яркочервено, което беше добре, защото навярно нямаше да успее да понесе някоя ярка окраска и неминуемо щеше да изгуби контрол. Младият мъж заключи съвсем основателно, че лейди

Ема е възглъщение на една от шегите на природата. Да се надари с такова лице и фигура една жена с маниерите на фелдфебел! Всевишният сигурно доста се е посмял.

Той взе бирата, която я очакваше – макар и за миг да не вярваше, че тя ще я изпие – и ѝ я подаде. Тя се запъти към него с енергична, стегната крачка и раздражението му се завърна. Имаше вид, сякаш се канеше да освобождава Китай от комунистите, а не да отмаря в джакузи. Явно тази жена нямаше никаква представа как да го дава кротко.

Дамата се отпусна във ваната във възможно най-отдалечения край от него. Само след минута от бълбукащата вода се подаваха само раменете ѝ и чифт тънки бели презрамки.

– Ние сме на сянка – изтъкна Кени, – така че може би не е зле да свалите шапката, освен ако не се притеснявате твърде много за... сещате се за какво.

– За какво?

– За плешивината си – заговорнически снижи глас Кени.

– Не съм плешива! Откъде ви хрумна подобна глупост?

– Всеки път когато ви видя, шапката е залепнала за главата ви. Съвсем естествено е да го предположа.

– Просто харесвам шапки.

– Предполагам, че те са верни приятели на хората с орedia-ващи коси.

– Моите коси не са... – Тя завъртя очи, сетне със замах захвърли шапката. – Имате доста странно чувство за хумор, господин Травълър.

Но той не я чу, зяпнал запленено короната от пухкави светлокaramelени къдрици. Те бяха толкова меки и лъскави като коприна, че за миг Кени забрави какъв трън в задника беше притежателката им. Ала този миг тутакси отлетя, щом тя заговори.

– Трябва да обсъдим дневния ред за утре – обяви делово.

– Не, не трябва. Ще пиете ли тази бира, или само ще я държите? И между другото, казвам се Кени. Всякакво друго обръщение ме кара да се чувствам като учител – не се обиждайте.

– Добре, Кени. И моля те, наричай ме Ема. Никога не използвам титлата си. Всъщност това не е титла, а по-скоро почтително обръщение. – Тя поднесе гърлото на бутилката към устните си, отпи щедра глътка, без дори да потръпне, и остави бутилката до ръба на ваната.

– Направо не проумявам защо не използваш титлата си –

удиви се Кени. – Да имаш титла, е единственото хубаво нещо в това, да си британец.

– Е, ние не сме чак толкова лоши – усмихна се тя.

– И как си получила титлата?

– Моят баща беше пети граф Удбърн.

Той се замисли за миг.

– Струва ми се, че дъщерята на граф... спри ме, ако прекалено си пъхам носа в лични дела... но съм изненадан, че член на кралското семейство е принуден едва ли не да брои всеки шилинг.

– Аз не съм член на кралското семейство. Освен това голяма част от британската аристокрация живее в изискана бедност. Родителите ми не бяха изключение. И двамата бяха антрополози.

– Бяха?

– Баща ми загина, когато бях дете. А когато бях на осемнайсет, майка ми умря по време на разкопки в Непал. За нейно нещастие, най-близкият телефон се е намирал на стотици километри, така че не е имало възможност да се извика лекар, когато апендицитът ѝ се спукал.

– Сигурно си израснала в доста затънтени места.

– Не. Отраснах в „Сейнт Гъртруд“. Мама ме остави там, за да може да работи, без да се притеснява за мен.

В гласа на лейди Ема не прозвуча нито една горчива нотка, но Кени не можеше да има добро мнение за жена, която бе изоставила детето си, за да прекара времето си в търчане по целия свят. От друга страна, ако майка му бе прекарвала повече време, търчейки наоколо, и бе посвещавала по-малко на него, детството му щеше да е много по-приятно и щастливо.

Дай целувка на мама, захарчето ми. Красивото ми бебче. Мама те обича най-много от всичко на света. Никога не го забравяй.

– Имаш ли братя и сестри? – поинтересува се Кени.

– Не. – Тя се потопи по-дълбоко във водата. – Нямам търпение утре да започна проучванията си, а освен това бих искала да разгледам някои забележителности, но преди да се заема с това, трябва да се отбия в някой магазин и да си купя една-две нови дрехи. Да знаеш случайно къде наблизо има студио за тауировки?

Кени така се сепна, че се задави и пенестата струя бира нахлу право в носа му.